

Svjedočanstva volontera o motivaciji i iskustvima rada u pastoralu osoba s invaliditetom (2)

ZAGREB (IKA) 02.08.2024. / 16:30

U drugom članku projekta za poticanje novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije (AEM) donosimo razgovor s volonterima koji redovito sudjeluju u projektima pastoralu osoba s invaliditetom i članova njihovih obitelji Varaždinske biskupije. Svi one svjedoče: „Nitko nije pozvan ostati sam!“.

Zajednica „Bartimej“, koju smo predstavili u prošlom [članku](#), ima dvadesetak volontera svih dobnih skupina koji stoje na raspolaganju osobama s invaliditetom (OSI), a jednom godišnje kroz projektni tjedan „Bartimej“ okupljaju se i mladi volonteri koji se prvi put susreću s OSI te upoznaju njihove specifične potrebe.

Među volonterima upoznajemo dvoje vrlo aktivnih koji na tjednoj bazi volontiraju u zajednici „Bartimej“ koja se okuplja u Župi sv. Josipa u Varaždinu. Prva je najmlađa volonterka Helena Lorela Bunić, srednjoškolka koja pohađa Gospodarsku školu u Varaždinu. Bunić se priključila ovoj zajednici u studenom 2022. godine, a odazvala se pozivu prijateljice da dođe na susrete. Inače je župljanka Župe Sračinec u kojoj je vlč. Leonardo Šardi, povjerenik za pastoral osoba s invaliditetom i njihovih obitelji Varaždinske biskupije, tada bio župni vikar. Od tog trenutka redovito dolazi u zajednicu, a vrlo je zauzeta i u drugim projektima ovoga pastoralu.

„U zajednici uvijek nešto novo možeš čuti i naučiti. Usto, ono što mi je jako važno, OSI na tebe prenose dobru energiju. Radosna sam jer im pomažem, ali oni meni zapravo pomognu više. I to me obogaćuje. Koliko god u školi bilo naporno, rado poslije odlazim na susrete i tamo se opustim. Ondje me svi uvažavaju i jako se dobro osjećam. Njima je potrebna zabava i učenje i jako vole provoditi vrijeme s volonterima. Iako se OSI druže međusobno, posebno vole prisutnost volontera od kojih dobiju pažnju i razumijevanje“, svjedoči Bunić te ističe da, iako i u drugim biskupijama postoji sličan vid pastoralu, on nije dovoljno razvijen i proširen. „Trebali bismo se više angažirati i povezati sa svim biskupijama. OSI ima sve više, a nemaju priliku gdje boraviti, uključiti se i provoditi vrijeme s drugim ljudima“, naglašava.

Kaže kako se s OSI susreće i u svojoj školi te da im nastoji biti na raspolaganju. Predstavila im je zajednicu u kojoj volontira i nada se da će se i oni jednog dana priključiti. „Jednom prilikom posvetila sam vrijeme jednom mladiću u školi i otad me stalno pozdravlja na cesti, viče s druge strane ulice. Raduje se kad me vidi. A samo smo jednom razgovarali...“, poručila je te istaknula kako je nerijetko samo malo potrebno dati sebe za druge.

„Teško mi je bilo prići zajednici, imala sam predrasude, a bilo me i strah. Na početku sam se samo smješkala i sve pozdravljala, dok se nisam opustila i postala otvorenija poput njih. Mnogi od njih su vrlo otvoreni i željni blizine i pažnje. Svi se sad već dobro poznajemo, velika smo obitelj koja želi dobrodošlicu svima koji žele postati dio zajednice“, poručuje.

Foto: Branimir Gubić // Helena Bunić i Karolina

Bunić u pastoralu vrijeme većinom provodi s Karolinom, gluhoslijepom osobom. Naučila je znakovni jezik koji želi još više usavršiti, a zasad se, kaže, dobro snalazi u komunikaciji s njom. Postale su i prijateljice.

Drugi redoviti volonter ove zajednice je Kristijan Skupnjak iz Trnovca koji je također prije dvije godine došao u zajednicu na nečiji poziv. Oduševila ga je otvorenost i iskrenost OSI te poručuje: „Oni tebe ili prihvate ili ne, ne možeš ih muljati!“

„Veseli me kad ih mogu razveseliti i pomoći im. Ne treba ništa komplicirati, treba im jednostavno pristupiti. Važno je biti strpljiv i prepoznati koje su njihove potrebe te u skladu s tim onda imati i individualan pristup. Nisu svi vjernici, ali to nije ni važno. Mnogi dolaze iz dalekih krajeve, s ruba biskupije jer je ovo zajednica u kojoj su prihvaćeni i u kojoj se lijepo osjećaju“, istaknuo je Skupnjak.

Vlč. Šardija poznaje od prije, ali smatra kako su se kroz protekle dvije godine koliko je aktivan u ovom pastoralu dobro upoznali. Ističe da mnogi nemaju karizmu koju ima vlč. Šardi pa misli da se zato mnogi i ne bave pastoralom OSI. „S druge strane, svaki svećenik je dobar u nečemu. Naš Leonardo je baš dobar u ovome što čini za OSI“, svjedoči te poručuje da bi bilo dobro svaku OSI uključiti u život Župe jer „i sitnice su dovoljne da im

pokažemo da su korisni i da računamo s njima i da su nam važni. Važno ih je uključiti, a mogućnosti su velike.“

Foto: Branimir Gubić // Duhovno-ljetni susret OSI i volontera u Ludbregu

„Kad se nečeg primim, u tome ustrajem. I ovdje mi je lijepo. Volim provoditi vrijeme s OSI. Oni osjećaju moju zauzetost i prisutnost pa mi uzvrate osmijehom. I to mi je lijepa povratna informacija. S nekima sam i više povezan. Dečke iz zajednice rado povedem na nogometne utakmice pa provodimo vrijeme zajedno i izvan zajednice. Duh Sveti djeluje u zajednici jer se događaju veliki pomaci, a vidljivi su i plodovi“, svjedoči ovaj volonter.

Upoznajemo i četvero volontera koji su sudjelovali u projektnom tjednu „Bartimej“ u sklopu kojeg su posjetili mnoge udruge i domove za osobe s invaliditetom i u sklopu kojeg su mnogo toga naučili kroz edukacije i radionice.

Prvi je bogoslov Dubrovačke biskupije Mario Tošić kojeg je poziv na ovaj projektni tjedan zatekao u Njemačkoj gdje je sudjelovao u jednoj socijalnoj akademiji u organizaciji nadbiskupije Paderborn. „Cilj njemačkog projekta bio je bogoslovima iz srednje i istočne Europe približiti socijalni nauk Crkve, a želja je da se pokrenu i praktični projekti u njihovim matičnim zemljama. U Varaždinskoj biskupiji takav jedan projekt dobro je utemeljen i dobro funkcionira. Pozvali su me da se priključim ovom projektu jer im je važno da senzibiliziraju mlade za OSI. Možda nešto slično budemo pokrenuli i u Dubrovačkoj biskupiji. Iako kod nas već postoje svećenici koji rade s OSI, važno je senzibilizirati i druge, mlade osobe, volontere“, istaknuo je Tošić.

Foto: Branimir Gubić // Mario Tošić

Posebno mu se u projektnom tjednu svidjela refleksija na kraju svakog dana kad volonteri razgovaraju o svemu onome što su doživjeli toga dana. „Bude poprilično intenzivno i emotivno. Shvatili smo da ne živimo u svijetu u kojem svi imamo jednake šanse. Ono što smo naučili kroz ovaj projektni tjedan u Ludbregu i kroz radionice je to da se ne trebaju OSI nama prilagođavati nego da to moramo učiniti mi. U tom smislu učili smo znakovni jezik kako bismo mogli s njima komunicirati. Ono što je proizišlo iz zajedničkog zaključka svih nas volontera, a vezano uz riječi jednog teologa, Krist je uskrsno, ali s ranama. Ono što mi radimo kroz pet dana je da dodirujemo te rane svijeta. Nema smisla da nakon ovog projekta samo ostanemo na dodirivanju tih rana, pozvani smo ih sanirati te da nam to postane sastavni dio života“, poručio je.

Tri sljedeće volonterke koje govore o svojim iskustvima i motivaciji su srednjoškolke iz Varaždina i Čakovca. Mihaela je za projekt čula od profesorice u školi i ovo je već druga godina zaredom da sudjeluje jer joj se, kako ističe, prošle godine jako svidjelo. „Ovih dana ponovno sam doživjela nešto novo i svima bih preporučila da dođu i prođu kroz ovaj projekt“, ističe. Posebno se osvrnula na refleksiju na kraju dana jer može podijeliti svoje iskustvo s drugima, ali čuti i druga iskustva. Dodaje kako su se svi kroz tih tjedana dana međusobno povezali, i OSI i volonteri.

Foto: Branimir Gubić // Mihaela i Dora

Dora se na projekt odazvala na poziv vlč. Šardija. „Jako mi je zanimljiv projekt i dolazim drugu godinu zaredom. Iskustva su vrlo pozivana, iako mi je ponekad i teško. Teško mi je bilo boraviti u Domu za nezbrinutu djecu u Hrvatskom Leskovcu, to me jako emotivno pogodilo. Više cijenim život koji mi je Bog dao i svima bih preporučila da prođu kroz ovaj projekt jer mogu rasti kao osobe“, poručila je Dora.

I do Anele je poziv na projekt došao zahvaljujući vjeroučitelju. Prijavila se da bi stekla novo iskustvo, ali i da vidi bi li joj rad s OSI bio zanimljiv i koliko će joj značiti to iskustvo. „Koliko god su neki susreti bili teški, opet bih sve prošla opet. Riješila sam se nekih svojih predrasuda i lakše mi je prići OSI. Znam kako ću postupiti u budućnosti. Mislim da bi svi trebali imati barem neko osnovno znanje kako se ophoditi prema OSI“, svjedoči ova srednjoškolka.

Mnogo je još volontera od kojih se mogu čuti ista ili slična svjedočanstva. Svakako je sigurno da ovakvi projekti doprinose senzibilizaciji društva prema OSI. Mnogi od volontera su vjernici, no ima i onih koji ne ističu svoju vjeru. Ističu da su ljudskost i odnos čovjeka prema svakom čovjeku danas toliko važni jer prevladava egoizam i individualizam. Potrebni smo jedni drugih, a ovakvi projekti uče nas kako je to moguće i važno jer, kako smo istaknuli na početku, nitko nije pozvan ostati sam.

Članci objavljeni u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije:

1. **Mi, ne oni – inkluzija osoba s invaliditetom u život i poslanje Crkve (1)**

Autor: Branimir Gubić, vanjski suradnik Hrvatske katoličke mreže
(branimir.gubic@hkm.hr)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

Mi ne oni – inkluzija osoba s invaliditetom u život i poslanje Crkve

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.
Sva prava pridržana © 2018 - 2024 Hrvatska katolička mreža